

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 296/2011-66

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2011 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza a zo sudcov Ľudmily Gajdošíkovej a Jána Lubyho v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti B., a. s., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou S., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. R. S., vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18 CoE/667/2009 z 29. novembra 2009 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, za účasti Krajského súdu v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti B., a. s., podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o

ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18 CoE/667/2009 z 29. novembra 2009 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušené boli.

2. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť trovy konania obchodnej spoločnosti B., a. s., na účet Advokátskej kancelárie S., s. r. o., B., v sume 451,95 € (slovom štyristopäťdesiatjeden eur a deväťdesiatpäť centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti *n e v y h o v u j e .*

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti B., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou S., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta Mgr. R. S., ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 18 CoE/667/2009 z 29. novembra 2009 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že podala návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 963 127,52 € s prísl. proti povinnému v 1. rade C. T., S., a povinnému v 2. rade K. T., S. (ďalej len „povinní“). Okresný súd Pezinok (ďalej len „okresný súd“) vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Povinní podali proti exekúcii námietky s návrhom na odklad exekúcie z dôvodu, že *„na nehnuteľnosti vlastnené povinnými, na ktoré sa má viesť exekúcia, Okresný súd Pezinok v konaní E., a. s. c/a I. C. T., II. K. T. sp. zn. 6C 6/08 o*

vydanie bezdôvodného obohatenia, uznesením zo dňa 22. 10. 2008, sp. zn. 6C 6/08-321 nariadil predbežné opatrenie, ktorým sa zakazuje povinným nakladať s nehnuteľnosťami, ktoré sú predmetom žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, a to až do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej v konaní sp. zn. 6C 6/08.

Okresný súd Pezinok uznesením zo dňa 6. augusta 2009 sp. zn. 16Er/533/2009 povolil odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 16Er/533/2009, Ex 110/2009 na dobu do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde v Pezinku pod sp. zn. 6C 6/2008. “.

Sťažovateľka proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala 13. augusta 2009 odvolanie, na základe ktorého rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 18 CoE/667/2009 z 29. novembra 2009 tak, že uznesenie okresného súdu zmenil tak, že povolil odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 16 Er/533/2009 len predajom nehnuteľností do právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 6 C/6/2008 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

K odôvodneniu namietaného uznesenia krajského súdu sťažovateľka uviedla:

„Podnikateľom v zmysle § 2 ods. 2 písm. d) Obchodného zákonníka je výlučne iba povinný C. T., nie však povinná K. T. Úverovú zmluvu č. 5007/27, na základe uzatvorenia ktorej vznikla pohľadávka uplatňovaná sťažovateľom v predmetnom exekučnom konaní uzatvorili obaja povinní ako fyzické osoby nepodnikatelia... predmetný úver nemal žiadnu súvislosť s poľnohospodárskou výrobou uskutočňovanou povinným... Pozemky zakúpené povinným... z úveru poskytnutého sťažovateľom... nadobudli povinní... do BSM ako fyzické osoby, nie však ako fyzické osoby podnikatelia (čo je zrejmé aj z identifikačných údajov vlastníka evidovaných na listoch vlastníctva). Pozemky, ktoré povinní zakúpili... boli povinnými zakúpené za účelom developerskej činnosti... Na predmetných pozemkoch povinní neuskutočňujú poľnohospodársku produkciu, pričom túto skutočnosť porušovateľ nemal preukázať, nakoľko v tomto smere nevykonal žiadne zisťovanie alebo dokazovanie. ...

Ustanovenia §47 a 48 EP ustanovujú obsah upovedomenia o začatí exekúcie, pričom upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie je iba fakultatívnou náležitosťou upovedomenia o začatí exekúcie. ...

Zároveň je nutné upozorniť na skutočnosť, že EP v ustanoveniach § 114 až 130 (tretí diel štvrtej časti EP) upravuje exekúciu predajom hnutelných vecí, vzhľadom na čo je možné právny režim § 114a a § 115 EP vzťahovať výlučne na exekúciu predajom hnutelných vecí, nie však na exekúciu predajom nehnuteľnosti. ...

Na základe uvedeného teda možno jednoznačne konštatovať, že exekučný poriadok (a teda ani ust. § 115 ods. 3 EP) nezakladá akúkoľvek prekážku okamžitej exekvovateľnosti nehnuteľností vlastnených povinnými v čase rozhodovania Okresného súdu Pezinok a porušovateľa. Nehnuteľnosti povinných nie sú ustanovením § 115 ods. 3 EP vylúčené z exekúcie majetku povinných... nakoľko ust. § 115 EP sa na exekúciu predajom nehnuteľností nevzťahuje. ...

Porušovateľ výkladom ust. §115 ods. 3 exekučného poriadku... v rozpore so zákonnou dikciou rozšíril režim predmetného ustanovenia na nehnuteľné veci, čo predstavuje postup v rozpore s princípom právnej istoty vyplývajúcim z čl. 1 ods. 1 Ústavy, ako aj postup v rozpore s... čl. 2 ods. 2 Ústavy. ...

Vzhľadom na skutočnosť, že z uvedených dôvodov neexistuje zákonný dôvod zastavenia predmetnej exekúcie v zmysle §57 ods. 1 písm. d) EP z dôvodu nerešpektovania ochranných ustanovení §§ 114a a 115 ods. 3 EP zo strany exekútora, nie je daný ani zákonný dôvod povolenia odkladu exekúcie predajom nehnuteľností v zmysle § 56 ods. 2 EP. Zároveň nie je zrejmá akákoľvek súvislosť medzi dobou odkladu exekúcie uvedenou v napadnutom uznesení a ust. §§ 114a a 115 ods. 3 EP.

... súdny spor povinných so spoločnosťou E., a. s. vedený pod sp. zn. 6C 6/2008 je konaním v zmysle § 80 písm. b) OSP, a teda nie je určovacím sporom v zmysle § 80 písm. c) OSP, nemožno vyvodzovať z existencie predmetného súdneho sporu povinných, resp. vykonateľného predbežného opatrenia akékoľvek závery vo vzťahu k povoleniu odkladu exekúcie, navyše dokonca aj vo vzťahu k nehnuteľnostiam nepostihnutým predbežným opatrením vydaným v predmetnom spore. ...

Arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia vyplýva aj zo skutočnosti, že odklad exekúcie bol... nariadený napriek skutočnosti, že predmetom súdneho sporu vedeného spoločnosťou E., a.s. je len časť majetku povinných. ...

Konštatovanie porušovateľa, že dôvodom povolenia odkladu je dôvod obsiahnutý v odseku 2 § 56 EP bez ďalšieho bližšieho odôvodnenia je v kontexte vyššie uvedených skutočností zjavne arbitrárne, ako i nepreskúmateľné. Porušovateľ neodôvodňuje, prečo by malo dôjsť k zastaveniu exekúcie vo vzťahu k nehnuteľnostiam vlastneným povinnými, ktoré nie postihnuté predbežným opatrením vydaným v spore 6C 6/2008, a prečo má byť aj vo vzťahu k týmto nehnuteľnostiam povolený odklad exekúcie do doby skončenia konania 6C 6/2008.

Zároveň možno konštatovať nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia pre nezrozumiteľnosť. ...

Porušovateľ sa v odôvodnení napadnutého uznesenia vôbec nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v odvolaní...

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ konštatuje, že napadnuté uznesenie neobsahuje dostatočné a relevantné dôvody splnenia zákonných podmienok povolenia odkladu exekúcie stanovených ust. § 56 ods. 2 EP, očakávania zastavenia predmetnej exekúcie v zmysle § 57 EP, odôvodnenosti odkladu exekúcie vo vzťahu k všetkému nehnuteľnému majetku povinných a to na obdobie do právoplatného skončenia súdneho konania... sp. zn. 6C 6/2008, ako aj vysporiadania sa s preukázaním zachovania proporcionality medzi odkladom exekúcie a sledovaným legitímnym cieľom všeobecného záujmu (záujmu na právnej istote, ochrane vlastníckeho práva sťažovateľa a práva na pokojné užívanie majetku sťažovateľa). Porušovateľ napadnutým uznesením rezignoval na požiadavku objektivity postupu orgánu verejnej moci. Napadnutým uznesením porušovateľ zvýhodnil ochranu vlastníckeho práva povinných a spoločnosti E., a. s., a diskriminoval sťažovateľa v ochrane vyplývajúcej z čl. 46 a 20 ods. 1 Ústavy.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti B., a. s.,... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. novembra 2009 pod sp. zn. 18 CoE/667/2009 porušené bolo.

Základné právo spoločnosti B., a. s.,... podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy... a právo podľa čl. 1 Dodatkového protokolu... uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. novembra 2009 pod sp. zn. 18 CoE/667/2009 porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. novembra 2009 pod sp. zn. 18 CoE/667/2009 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia spoločnosti B., a. s... na účet jej právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky prijal na ďalšie konanie uznesením sp. zn. IV. ÚS 296/2011 zo 7. júla 2011.

Na výzvu ústavného súdu z 28. júla 2011 a 24. augusta 2011 účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. V nadväznosti na to ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Podpredseda krajského súdu sa na základe výzvy ústavného súdu v prípise doručenom ústavnému súdu 16. augusta 2011 vyjadril k sťažnosti sťažovateľky. Vo svojom vyjadrení opakovane poukázal na jednotlivé body odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, pričom z obsahu tohto vyjadrenia je zrejmé, že sa v plnej miere s týmito dôvodmi stotožňuje a nepovažuje sťažnosť za dôvodnú.

Právna zástupkyňa sťažovateľky sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrila k stanovisku podpredsedu krajského súdu v liste doručenom ústavnému súdu 16. septembra

2011, pričom zotrvala na svojej argumentácii uvedenej v sťažnosti. V prílohe vyjadrenia predložila zoznam nehnuteľností vlastnených povinnými, ktoré neboli zahrnuté v predbežnom opatrení v konaní sp. zn. 6 C/6/2008, vo vzťahu ku ktorým podľa nej nebol dôvod povoliť odklad exekúcie.

II.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd svojich občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd.

Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie.

Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Tieto závery sa v celom rozsahu uplatňujú aj v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí, ktorý tvorí osobitný druh civilného procesu patriaci do právomoci všeobecných súdov a orgánov určených osobitným zákonom.

Článok 2 ods. 2 ústavy obsahuje ústavné pravidlo, v rámci ktorého každý orgán verejnej moci vrátane štátnych orgánov sám (autonómne) určuje nielen to, aký druh právnej úpravy použije pri rozhodovaní, ale aj to, akým spôsobom prikočí k jeho výkladu v súlade s princípom právneho štátu, ktorý je vyjadrený v citovanom článku ústavy. Ústavný príkaz, ktorý je obsiahnutý v čl. 2 ods. 2 ústavy, je súčasne aj ustanovením povinnosti vykladať ústavné a zákonné normy tak, aby sa tento ústavný príkaz rešpektoval v celom vymedzenom rozsahu. Uvedené ústavné pravidlo sa vzťahuje v celom rozsahu aj na ochranu základných práv a slobôd, ktorú poskytujú orgány verejnej moci v rozsahu svojich kompetencií vrátane základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Účelom citovaného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo mohlo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie,

len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Súčasťou takto vymedzeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04). Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (III. ÚS 60/04). Aj podľa názoru ESLP by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na ujmu jedného z účastníkov súdneho konania. Výkon rozsudku alebo iného rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03). Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (m. m. II. ÚS 143/02, IV. ÚS 291/2010).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v napadnutej veci aj krajský súd ako odvolací súd v exekučnom konaní, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

III.

Na základe listinných dôkazov predložených sťažovateľkou v uvedenej veci, ako aj súdnych spisov okresného súdu vedených pod sp. zn. 16 Er/533/2009 a sp. zn. 6 C/6/2008 ústavný súd zistil tento skutkový stav:

Sťažovateľka podala 11. marca 2009 súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie istiny 963 127,52 € s prísl. proti povinným. Okresný súd poverením č. 5107 007989* z 30. marca 2009 poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora Mgr. M.

P. (ďalej len „súdny exekútor“). Súdny exekútor 9. apríla 2009 vydal upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. Ex 110/09 podľa § 47 Exekučného poriadku a podľa § 135 Exekučného poriadku tiež upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie predajom nehnuteľností špecifikovaných v predmetnom upovedomení.

Súdny exekútor doručil 28. mája 2009 okresnému súdu námietky povinných proti exekúcii, ktoré obsahovali aj návrh na zastavenie, resp. čiastočné zastavenie exekúcie a tiež návrh na odklad exekúcie. Povinní vo svojich námietkach tvrdili, že sťažovateľka si uplatnila *„okrem istiny aj 4% ročný úrok zo sumy 963.127,53 €... od 10. 3. 2009 do zaplatenia v rozpore so zákonom, t. j. namietame pravdivosť verejnej listiny – notárskej zápisnice vo forme exekučného titulu. ... Z tohto dôvodu by mala byť ponížená i istina..., ktorú oprávnený pôvodne bez právneho titulu účtoval ako alikvótnu časť úrokov... Z týchto dôvodov by automaticky mali byť pomerne ponížené i trovy právne zastúpenia... ako i... odmena... súdneho exekútora.“*. V námietke proti exekúcii ďalej povinní uviedli, že exekúciu nemožno vykonať aj z toho dôvodu, že nehnuteľnosti, ktoré sú uvedené v upovedomení súdneho exekútora, sú *„na návrh prokurátora zaistené v trestnom konaní... podľa § 50 Trestného poriadku... sp. zn. ČVS: PPZ-9/BPK-S-2008... Navyše na predmetné nehnuteľnosti Okresný súd... uznesením zo dňa 28. 5. 2008, sp. zn. 6 C 6/08-321 nariadil predbežné opatrenie, ktorým sa zakazuje nakladať s týmto majetkom a to s nehnuteľnosťami, ktoré sú predmetom žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia (rozsahom pokrývajúce všetky nehnuteľnosti, na ktoré je vedená exekúcia), a to až do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej... V danom konaní na OS Pezinok, č. k. 6 C 6/2008 si uplatňuje nárok na nehnuteľnosti vo forme žaloby o vydanie bezdôvodného... [obohatenia] naturálnou reštitúciou obchodná spoločnosť E., a. s... ak by súd žalobe vyhovel vlastníkom nehnuteľnosti by neboli povinní, ale žalobca (tretia osoba), t. j. exekúciu by postihovali veci – nehnuteľnosti, ktoré nie sú vo vlastníctve povinných.“*. Z týchto dôvodov povinní navrhli, aby *„exekučný súd v zmysle § 57 ods. 1 písm. b), d), e), f) alebo písm. g) Exekučného poriadku podľa vlastného procesného uváženia exekúciu v celosti zastavil (eventuálne čiastočne zastavil v časti dotýkajúcej sa nehnuteľnosti).“* Povinní alternatívne navrhli, aby okresný súd povolil odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn.

6 C/6/2008. Tento návrh odôvodnili tým, že „do tejto situácie – nesplácania úverových splátok sa dostali bez vlastnej viny v dôsledku konania spoločnosti E., a. s... v dôsledku podania žalobného návrhu resp. návrhu na vydanie predbežného opatrenia na všetky nehnuteľnosti vo vlastníctve povinného, i na tie, na ktoré sa nevzťahoval obchodný vzťah, ktorý je predmet sporu... povinní pred podaním tejto žaloby (predbežného opatrenia) splátky riadne uhradili. I v prípade úspechu v spore zo strany povinných... by už navrátenie do predošlého stavu (najmä v dôsledku vydraženia nehnuteľnosti v exekučnom konaní) nebolo možné. Obzvlášť nepriaznivé následky pre povinného alebo pre príslušníkov ich rodiny spočívajú v ohrození základných životných istôt najmä v dôsledku blokácie všetkých peňažných účtov povinných a nemožnosti plniť i ostatné záväzky, ktoré má povinný ako samostatne hospodáriaci roľník.“.

Sťažovateľka vo vyjadrení k námietkam povinných doručenom okresnému súdu 5. júna 2009 poukázala na to, že v prípade úveru pre povinných nejde o spotrebiteľský úver, pretože poskytnutý úver „prevyšuje hornú hranicu ustanovenú § 1 ods. 2 písm. e) zákona č. 258/2001 Z. z.“. Uviedla, že zaistenie majetku v trestnom konaní sa netýka postupu súdneho exekútora, ktorého sa netýka zákaz nakladania s predmetnými nehnuteľnosťami, taká istá je aj situácia týkajúca sa predbežného opatrenia v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 6 C/6/2008. Poukázala na nejasnosť predmetu konania sp. zn. 6 C/6/2008, pretože žalobca požaduje „vydanie bezdôvodného obohatenia naturálnou reštitúciou“, pričom obchodná spoločnosť E., a. s., nikdy nebola vlastníkom predmetných nehnuteľností, navyše na uvedených nehnuteľnostiach viazne zmluvné záložné právo v prospech sťažovateľky. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na to, že „[p]okiaľ akejkoľvek tretej osobe v priebehu exekúcie vznikne právo nepripúšťajúce exekúciu, môže si ho... uplatniť vylučovacou žalobou“. Sťažovateľka vyslovila právny názor, že v predmetnej veci nie je daný žiaden z dôvodov podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku na zastavenie exekúcie. Čo sa týka odkladu exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku, argumentovala tým, že povinní vlastnia „niekoľko luxusných motorových vozidiel a nehnuteľnosti doslova v obrovskej hodnote. Podstatnú časť nehnuteľností tvorí poľnohospodárska pôda, ktorá je vzhľadom na lokalitu a kompaktnosť vlastníctva ideálna na výstavbu... Exekúcia teda nebude mať pre povinných zvlášť nepriaznivé následky. Nie je splnená ani druhá podmienka... t. j. absencia

zavinenia... povinní... majú... podiel na tom, že prišlo k začatiu konaní... Malo by tiež byť zohľadnené, že povinní majú okrem príjmov z predaja nehnuteľností aj iné príjmy (poľnohospodárska výroba, ťažba štrkov). ... Odkladom exekúcie... by pritom oprávnený bol vážne poškodený. Oprávnený má voči povinným pohľadávky v celkovej výške 3.201.336,47 €, čo predstavuje cca 1/4 jeho základného imania. “.

Okresný súd uznesením č. k. 16 Er/533/2009-125 zo 6. augusta 2009 povolil odklad exekúcie na dobu do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 6 C/6/2008. V odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

„V predmetnej veci súd po preštudovaní obsahu súdneho spisu č. k. 6C 6/2008, ktorý si vyžiadal na nahliadnutie zistil: dňa 28. 03. 2008 bola na Okresný súd Pezinok doručená žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia a návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Účastníkmi konania sú E., a. s.,... /žalobca/ a I/ C. T.,... 2/ K. T.,... /žalovaní/. Navrhovateľ sa domáha uloženia povinnosti žalovaným na vydanie nehnuteľností. Okresný súd Pezinok vydal dňa 28. 05. 2008 uznesenie č. k. 6C 6/08 /predbežné opatrenie, ktorým súd zakázal žalovaným predbežne nakladať v uznesení bližšie špecifikovanými nehnuteľnosťami/, ktoré nadobudlo predbežnú vykonateľnosť 06. 06. 2008.

Proti uzneseniu č. k. 6C 6/08 zo dňa 28. 05. 2008 podal právny zástupca žalovaných... dňa 18. 06. 2008 odvolanie.

Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením č. k. 4Co 153/08 zo dňa 22. 10. 2008 potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa.

Okresný súd Pezinok uznesením č. k. 6C 6/08 zo dňa 20. 05. 2009 rozhodol o zamietnutí návrhu na zrušenie predbežného opatrenia.

Skutočnosti, ktoré povinní uviedli v návrhu na odklad exekúcie, súd považuje za dostatočné dôvody, pričom je potrebné zdôrazniť, že ide o dočasné opatrenie, ktorého účelom je predísť následkom, ktoré by v prípade ihneď uskutočneného úkonu bolo možné napraviť len s ťažkosťami, prípadne vôbec. Na základe vyššie uvedeného súd povolil odklad exekúcie a to do právoplatného skončenia konania vedeného pred tunajším súdom pod sp. zn. 6C 6/2008. “

Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie doručené okresnému súdu 31. augusta 2009, pričom uznesenie okresného súdu považovala za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov. Konštatovala, že okresný súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s jej námietkami, neuviedol relevantnosť konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 6 C/6/2008 pre predmetné exekučné konanie, ako aj to, na základe akých skutočností mal preukázané splnenie podmienok podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku. Sťažovateľka poukázala na to, že okresný súd bol povinný pred rozhodnutím o povolení odkladu exekúcie nariadiť pojednávanie tak, aby sa mohla zúčastniť na dokazovaní. Podľa názoru sťažovateľky nenariadením pojednávania jej okresný súd odňal možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľka uviedla skutočnosti, ktoré by mali preukázať, že neboli splnené zákonné podmienky na povolenie odkladu exekúcie. V tejto súvislosti poukázala na odblokovanie účtov povinných, ďalej na úhradu lízingových splátok povinnými zo zmlúv, na ktoré sa nevzťahuje exekúcia, v sume 2 x 1 101,09 €, na vlastníctvo luxusných športových a terénnych motorových vozidiel, ako aj na vlastníctvo luxusnej usadlosti v hodnote cca 700 000 € nezapísanej v katastri nehnuteľností a rodinného domu evidovaného na LV č. 1709, ktoré neboli postihnuté predbežným opatrením, ako aj na to, že povinní dosahujú príjmy aj z iných zdrojov, napr. ťažby štrku a pod. Sťažovateľka tiež uviedla, že podstatnú časť majetku povinných tvorí poľnohospodárska pôda, ktorá neslúži na poľnohospodárske účely a má byť v zásade určená na budúcu výstavbu rodinných domov.

Za vážne poškodenie v prípade odkladu exekúcie považuje sťažovateľka skutočnosť, že *„eviduje v problematických pohľadávkach sumu cca 7,1 mil. €, z čoho cca. 3,2 mil. € teda takmer polovicu, predstavujú pohľadávky voči povinným. Pohľadávky oprávneného voči povinným predstavujú takmer 1/4 základného imania oprávneného...“*. Pokiaľ ide o konanie vedené pod sp. zn. 6 C/6/2008, sťažovateľka uviedla, že je to konanie podľa § 80 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) (o splnení povinnosti), a nie podľa § 80 písm. c) OSP (o určení, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je), a preto *„nemožno vyvodzovať z existencie predmetného súdneho sporu povinných, resp.*

vykonateľného predbežného opatrenia akékoľvek závery vo vzťahu k povoleniu odkladu exekúcie v zmysle § 56 ods. 1 EP“.

O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 18 CoE/667/2009 z 29. novembra 2009 tak, že zmenil uznesenie okresného súdu ako súdu prvého stupňa (povolil odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 16 Er/533/2009 len predajom nehnuteľností do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 6 C/6/2008). Krajský súd predmetné uznesenie odôvodnil okrem iného takto:

„Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že povinní sú podnikateľmi v kategórii § 2 ods. 2 písm. d) Obch. zák., teda fyzickou osobou vykonávajúcou poľnohospodársku výrobu a zapísanou do evidencie podľa osobitného predpisu. Súdny exekútor v rámci exekučného konania zvolil postup vydania upovedomenia o začatí exekúcie v tzv. všeobecnej rovine § 48 EP, teda bez konkretizovania spôsobu prevedenia vlastnej exekúcie. Upovedomenie obsahuje inhibitórium v podobe zákazu nakladania z akýmkoľvek majetkom povinných do výšky vymáhanej pohľadávky a to napriek ochrannému ustanoveniu obsiahnutému v ustanovení § 114a a § 115 ods. 3 EP podľa ktorého ak sa majú exekúciou postihnúť hnutelné veci povinného, ktoré slúžia alebo súvisia s podnikaním, exekútor je povinný postupovať tak, aby exekúciou neohrozil podnikateľskú činnosť povinného nad nevyhnutnú mieru. Hnutelné veci je povinný postihovať exekúciou v poradí...

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že v rámci exekučného konania sa exekútor týmito ochrannými ustanoveniami pre osobitnú kategóriu podnikateľov neriadil keď pri vedení exekúcie postupoval tzv. všeobecným spôsobom a len v upovedomení o spôsobe exekúcie označil predaj nehnuteľností.

Pokiaľ povinní podali návrh na odklad exekúcie nepodávali ho len z dôvodov odseku 1 §-u 56 EP, ale i z dôvodov obsiahnutých v odseku 2, ktorým sa v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd nezaoberal. Poukazovali na rozpor medzi zmluvou o úvere a exekučným titulom v úročení poskytnutej pôžičky povinným, ktorú títo považujú za bezúročnú a ktorá okolnosť je významná pre určenie vymáhanej sumy ako takej. Tiež poukázali na zaistenie nehnuteľného majetku označeného v upovedomení o spôsobe vykonania exekúcie predajom nehnuteľnosti v trestnom konaní v zmysle procesného inštitútu podľa § 50 Tr. por... sp. zn. ČVS: PPZ-9/BPK-S-2008. Poukázali ostatne i na

súdny spor prebiehajúci pred Okresným súdom... sp. zn. 6C 6/2008 v rámci ktorého bolo vydané predbežné opatrenie spočívajúce v zákaze nakladania povinných s nehnuteľnosťami identifikovanými v upovedomení o spôsobe vykonania exekúcie predajom nehnuteľnosti. Žaloba v rámci ktorej bolo predbežné opatrenie vydané má vplyv na to, či veci postihované exekúciou budú vo vlastníckej dispozícii povinných.

Podľa § 56 ods. 1, 2 EP, na návrh povinného môže súd povoliť odklad exekúcie. Ak sa povinný bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený. Odklad exekúcie môže súd povoliť iba na návrh povinného, ktorý je fyzickou osobou.

Aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

Z uvedeného vyplýva, že napriek právnej vete zdôvodnenia obsiahnutého v odôvodnení napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa bol ďalším dôvodom povolenia odkladu exekúcie súdny spor vedený pred Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 6C 6/2008, teda dôvod od ktorého výsledku je závislý osud predmetného exekučného konania vzhľadom na zvolené upovedomenie o spôsobe exekúcie. Tento dôvod, vzhľadom na úvahy obsiahnuté v odôvodnení napadnutého uznesenia, je ťažiskovým (vzhľadom na vyššie uvedené). Pre použitie odseku 1 § 56 EP súd prvého stupňa nemal splnené, resp. preukázané ustanovením vyžadované podmienky.

Keďže odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne, v zmysle ustanovenia §-u 220 OSP rozhodnutie o povolení odkladu exekúcie zmenil v tom, že povolený odklad sa vzhľadom na vyššie uvedené týka výlučne spôsobu exekúcie formou predaja nehnuteľností. Dôvodom povolenia odkladu exekúcie je dôvod obsiahnutý v odseku 2 § 56 EP. Úlohou exekútora a následne súdu bude pri ďalšom svojom postupe zohľadniť naznačené okolnosti (vlastná výška vymáhanej sumy a rešpektovanie ochranných ustanovení EP v spojení s osobami povinných). Nad rámec odvolacieho konania odvolací súd považuje za potrebné upozorniť, že upovedomenie o začatí exekúcie tzv. všeobecné (§ 48 EP), ani upovedomenie o konkrétnom spôsobe vedenia exekúcie (§ 47 ods. 2 EP) nemôže nahradiť upovedomenie o začatí exekúcie podľa štvrtej časti EP (v tomto prípade podľa § 135 EP).“

Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 19. marca 2010. Sťažovateľka proti predmetnému uzneseniu krajského súdu podala sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu 20. mája 2010.

IV.

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 16 Er/533/2009-125 zo 6. augusta 2009 tak, že povolil odklad exekúcie predajom nehnuteľností podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 6 C/6/2008, vychádzal z ústavných východísk uvedených v časti II tohto nálezu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti tvrdí, že namietaným uznesením krajského súdu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu z dôvodu jeho arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti.

Základom argumentácie sťažovateľky je tvrdenie, že aplikácia § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku krajským súdom bola svojvoľná a použitie týchto ustanovení krajský súd riadne neodôvodnil vzhľadom na to, že

- sa nevysporiadal s otázkou vymedzenia účastníkov konania na strane povinných, keďže samostatne hospodáriacim roľníkom je výlučne povinný v 1. rade, pričom jeho manželka nie je podnikateľom v tejto kategórii,

- povinní uzavreli zmluvu o úvere ako nepodnikateľské subjekty,

- na pozemkoch, ktorých sa týka exekúcia, povinní nevykonávajú poľnohospodársku produkciu s tým, že krajský súd v tomto smere nevykonal žiadne dokazovanie a zo súdneho spisu opačný záver nevyplýva,

- krajský súd výkladom § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku rozšíril režim predmetných ustanovení, pretože tieto ustanovenia možno aplikovať výlučne na hnutel'ne veci, pričom krajský súd ich aplikoval na nehnuteľnosti, a tiež

- chýba súvislosť medzi dobou odkladu exekúcie a § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku.

V ďalšom sťažovateľka namieta, že krajský súd nedostatočne a nezrozumiteľne odôvodnil aplikáciu § 56 ods. 2 Exekučného poriadku a neodôvodnil, ktoré zákonné podmienky predpokladané v § 56 ods. 2 v spojení s § 57 Exekučného poriadku považoval za splnené a na základe akých dôvodov k tomuto záveru dospel. V tejto súvislosti argumentuje tým, že

- konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 6 C/6/2008 je konaním podľa § 80 písm. b) OSP, a nie podľa § 80 písm. c) OSP, ako to predpokladá § 134 ods. 2 Exekučného poriadku s tým, že krajský súd nevysvetlil, z akého dôvodu možno v súvislosti s konaním sp. zn. 6 C/6/2008 očakávať zastavenie exekúcie,

- konanie sp. zn. 6 C/6/2008 sa týka len časti nehnuteľností vo vlastníctve povinných, pričom odklad exekúcie sa týka predaja nehnuteľností ako takých; v tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na to, že povinní vlastní aj pozemky, rodinný dom, usadlosť, pričom nie je zrejmé, prečo sa odklad exekúcie týka aj týchto nehnuteľností a z akého dôvodu je potrebné povoliť jej odklad do právoplatnosti konania sp. zn. 6 C/6/2008,

- krajský súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s proporionalitou odkladu exekúcie a sledovaným legitímnym cieľom všeobecného záujmu – ochranou vlastníckeho práva povinných a obchodnej spoločnosti E., a. s.

Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená jedným zo spôsobov uvedených v § 57 citovaného zákona.

Základným účelom odkladu exekúcie v exekučnom konaní podľa § 56 Exekučného poriadku je ochrana toho, kto o vydanie takého rozhodnutia žiada, pričom však musia byť rešpektované aj základné práva toho, voči komu takéto rozhodnutie smeruje. Keďže exekúcia podstatným spôsobom zasahuje do subjektívnych práv a povinností účastníkov exekučného konania, rozhodovanie o tejto veci je zverené do právomoci súdov.

Podľa názoru ústavného súdu aj na vydanie rozhodnutia o odklade exekúcie súdom sú primerane kladené požiadavky, ktoré vyplývajú z práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Znamená to, že takéto rozhodnutie musí mať zákonný podklad a nemôže byť prejavom svojvôle.

Účelom odkladu exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku je zabrániť nepriaznivým následkom neodkladnej exekúcie, ktoré by uplynutím času mohli spôsobiť ich nezvratiteľnosť. Exekučný poriadok umožňuje povoliť odklad exekúcie len z taxatívne vymenovaných dôvodov. Odklad exekúcie sa v zásade netýka samotného exekučného titulu. Tento inštitút umožňuje za splnenia zákonom ustanovených dôvodov a na prechodnú dobu preferovať iný záujem, ako je nútený výkon rozhodnutia alebo iného exekučného titulu. Mimoriadny význam má aj odôvodnenie rozhodnutia o odklade exekúcie, najmä z toho dôvodu, že odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku a podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku sa diametrálne líšia. Pokiaľ ide o odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, tak ho možno povoliť bez návrhu, pričom zákon bližšie nerozvádza slovné spojenie „ak možno očakávať“, že exekúcia bude zastavená. Odklad exekúcie podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku možno povoliť len na základe návrhu. Vo všeobecnosti by malo byť aspoň osvedčené pred povolením odkladu podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorých výsledkom môže byť právna skutočnosť vyvolávajúca zastavenie exekúcie, alebo že je splnená niektorá z ďalších podmienok, ktorá môže viesť k zastaveniu exekúcie.

V súvislosti s rozhodovaním o odklade exekúcie ústavný súd už uviedol, že úlohou súdu, ktorý rozhoduje o odklade exekúcie, je, aby podľa celého stavu veci spravodlivo zvážil pomer rizika nepriaznivých následkov spôsobených prípadným neodložením exekúcie povinnému a rizika vážneho ohrozenia oprávneného vyvolaného eventuálnym odkladom. V naznačenom smere Exekučný poriadok síce chráni záujmy povinného, nesmie však zároveň ani zanedbávať záujmy oprávneného, pretože v jeho prospech už bola exekúcia nariadená a oprávnený má právo žiadať, aby v nej bolo pokračované a aby sa uspokojenie jeho nároku neodďaľovalo (m. m. III. ÚS 60/04).

K relevantným námietkam sťažovateľky

Pokiaľ ide o aplikáciu § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku krajský súd na uvedené ustanovenia poukázal v súvislosti s upovedomením o začatí exekúcie podľa § 48 Exekučného poriadku, keď v odôvodnení uznesenia uviedol, že zo spisového materiálu je „zrejmé, že povinní sú podnikateľmi v kategórii § 2 ods. 2 písm. d) Obch. zák., teda fyzickou osobou vykonávajúcou poľnohospodársku výrobu a zapísanou do evidencie podľa osobitného predpisu“. V tejto súvislosti za nedostatok považuje postup súdneho exekútora, ktorý vydal upovedomenie o začatí exekúcie „bez konkretizovania spôsobu prevedenia... exekúcie. Upovedomenie obsahuje inhibitórium v podobe zákazu nakladania z akýmkoľvek majetkom povinných do výšky vymáhanej pohľadávky a to napriek ochrannému ustanoveniu obsiahnutému v... § 114a a § 115 ods. 3 EP...“.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že krajský súd aplikoval § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku bez toho, aby mal preukázané, či aj povinná je podnikateľom podľa § 2 ods. 2 písm. d) Obchodného zákonníka. Ak by povinná podnikateľom v tejto kategórii nebola, nebolo by možné exekúciou postihnúť aj majetok, ktorý majú povinní v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov („BSM“); krajský súd sa však takýmito úvahami žiadnym spôsobom nezaoberal. Neskúmal, či a ktorý majetok majú povinní v BSM a ktorý prípadne vo výlučnom vlastníctve. Závažnejšie pochybenie krajského súdu v súvislosti s aplikáciou § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku je zrejmé z porovnania odôvodnenia napadnutého uznesenia a jeho výroku. Krajský súd zmenil uznesenie okresného súdu tak, že obmedzil rozsah odkladu exekúcie a povolil odklad len vo vzťahu k exekúcii predajom nehnuteľností. Z režimu odkladu exekúcie fakticky teda vylúčil všetky hnutel'né veci povinných. Ustanovenia § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku sú systematicky zaradené v treťom diele prvej hlavy štvrtej časti Exekučného poriadku s označením „Exekúcia predajom hnutel'ných vecí“, z čoho možno urobiť záver, že tieto ustanovenia možno aplikovať len vo vzťahu k hnutel'ným veciam povinných. Okrem toho text § 114a Exekučného poriadku výslovne uvádza hnutel'né veci povinného, ktoré za splnenia uvedených podmienok podliehajú obmedzeniam, ak ide o postihnutie týchto vecí exekúciou. Výkladom § 115 ods. 3 Exekučného poriadku tiež

možno dospieť k záveru, že sa aplikujú len vo vzťahu k hnutelným veciam, pričom predovšetkým má ísť o veci, ktorých zexekvovaním by bolo ohrozené riadne obhospodarovanie poľnohospodárskej pôdy alebo zachovanie plynulej prevádzky rastlinnej a živočíšnej výroby. Výsledkom aplikácie § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku by teda logicky v tejto veci mohlo byť prípadné obmedzenie rozsahu odkladu exekúcie predajom špecifikovaných hnutelných vecí, vo vzťahu ku ktorým sú splnené podmienky uvedených ustanovení. Aplikovať § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku nemožno na nehnuteľnosti povinných a režim týchto ustanovení v zásade nemožno výkladom rozšíriť tak, aby sa aplikoval na nehnuteľnosti. Ústavný súd konštatuje, že aplikácia a výklad uvedených ustanovení Exekučného poriadku krajským súdom je preto ústavne neakceptovateľná, použitý výklad § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku krajským súdom v danom kontexte odporoval zneniu uvedených ustanovení a na základe tohto výkladu dospel krajský súd k záverom, ktoré z takéhoto výkladu nemožno logicky odvodiť.

Pokiaľ ide o aplikáciu § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, krajský súd nejednoznačne vysvetľuje, z akých dôvodov bolo potrebné aplikovať toto ustanovenie, t. j. na základe akého dôvodu podľa § 57 Exekučného poriadku možno očakávať, že predmetná exekúcia bude zastavená. V tejto súvislosti poukazuje krajský súd na obsah návrhu povinných na odklad exekúcie. *„Pokiaľ povinní podali návrh na odklad exekúcie nepodávali ho len z dôvodov odseku 1 §-u 56 EP, ale i z dôvodov obsiahnutých v odseku 2, ktorým sa v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd nezaoberal.“* Krajský súd označuje tri konkrétne skutočnosti, ktoré zrejme považuje za relevantné a ktorými sa okresný súd nezaoberal. Podľa názoru krajského súdu povinní *„[p]oukazovali na rozpor medzi zmluvou o úvere a exekučným titulom v úročení poskytnutej pôžičky povinným, ktorú títo považujú za bezúročnú a ktorá okolnosť je významná pre určenie vymáhanej sumy ako takej. Tiež poukázali na zaistenie nehnuteľného majetku označeného v upovedomení o spôsobe vykonania exekúcie predajom nehnuteľnosti v trestnom konaní... podľa § 50 Tr. por... sp. zn. ČVS:PPZ-9/BPK-S-2008. Poukázali... i na súdny spor... sp. zn. 6 C/6/2008 v rámci ktorého bolo vydané predbežné opatrenie spočívajúce v zákaze nakladania povinných s nehnuteľnosťami identifikovanými v upovedomení o spôsobe vykonania exekúcie predajom nehnuteľnosti. Žaloba v rámci ktorej bolo predbežné opatrenie vydané má vplyv na to, či*

veci postihované exekúciou budú vo vlastníckej dispozícii povinných.“. V kontexte týchto troch skutočností krajský súd ďalej v odôvodnení napadnutého uznesenia uvádza, „že napriek právnej vete zdôvodnenia obsiahnutého v odôvodnení napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa bol ďalším dôvodom povolenia odkladu exekúcie súdny spor... pod sp. zn. 6 C 6/2008, teda dôvod od ktorého je závislý osud predmetného exekučného konania vzhľadom na zvolené upovedomenie o spôsobe exekúcie. Tento dôvod, vzhľadom na úvahy obsiahnuté v odôvodnení napadnutého uznesenia, je ťažiskovým...“.

Z citovaného je zrejmé, že krajský súd povolil odklad exekúcie predajom nehnuteľností podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku z dôvodu, že možno očakávať, že exekúcia bude zastavená podľa § 57 Exekučného poriadku. Krajský súd uvádza tri skutočnosti, ktoré ho zrejme k tomuto záveru viedli (1. rozpor medzi zmluvou o úvere a exekučným titulom, 2. zaistenie nehnuteľností povinných podľa § 50 Trestného poriadku a 3. súdne konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 6 C/6/2008 a predbežné opatrenie nariadené v tomto konaní). Argumentácia krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu nedostatočná; krajský súd svoje závery neodôvodnil v rozsahu, ako to vyžaduje § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP, preto je odôvodnenie napadnutého uznesenia v tejto časti nepresvedčivé a zároveň nepreskúmateľné. Krajský súd predovšetkým uvedené skutkové zistenia nesubsumoval pod konkrétnu právnu úpravu obsiahnutú v § 57 Exekučného poriadku, bližšie nevysvetlil, prečo tieto skutočnosti môžu viesť k zastaveniu exekúcie. Relevantné je aj to, že sťažovateľka argumentovala v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu o odklade exekúcie a v iných podaniach v súvislosti s odkladom exekúcie konkrétnymi skutočnosťami, ktoré sa vzťahovali na tieto skutkové zistenia. Vzhľadom na to, že krajský súd (aspoň formálne) zmenil právny dôvod, na základe ktorého povolil odklad exekúcie a rozsah tohto odkladu, bolo nevyhnutné, aby sa s touto argumentáciou sťažovateľky v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal.

Sťažovateľka vo vyjadrení k námietkam povinných z 5. júna 2009 uviedla konkrétne dôvody, na základe ktorých sa domnieva, že neexistuje rozpor medzi zmluvou o úvere a exekučným titulom. V odvolaní proti uzneseniu okresného súdu o povolení odkladu exekúcie z 21. augusta 2009 sťažovateľka opakovane uviedla, že nie všetky nehnuteľnosti

vo vlastníctve povinných boli predmetom zaistenia v trestnom konaní podľa § 50 Trestného poriadku a predmetom nariadeného predbežného opatrenia v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/6/2008, preto nebol dôvod povoliť odklad exekúcie vo vzťahu k týmto nehnuteľnostiam (napr. „[povinní] *vlastnia aj nehnuteľnosti, ktoré nie sú predmetom sporu so spoločnosťou E., a. s...* Povinní taktiež *vlastnia luxusnú usadlosť v hodnote cca 700.000,- € (stavba nezapísaná v katastri nehnuteľností, postavená na pozemkoch parc. č. 1036/3, 1036/4, k. ú. R. vlastnených povinnými), ktorá nebola nijako postihnutá predbežným opatrením ... aj rodinný dom v S., evidovaný na LV č. 1709, k. ú. S...* Predovšetkým *nie všetky pozemky povinných boli postihnuté predbežným opatrením alebo zaistením majetku v trestnom konaní.*“). Sťažovateľka v odvolaní tiež argumentovala tým, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 6 C/6/2008 vzhľadom na jeho predmet, nemôže viesť k zastaveniu exekúcie [„... *súdny spor povinných so spoločnosťou E., a. s. vedený pod sp. zn. 6C 6/2008 je konaním v zmysle § 80 písm. b) OSP, a teda nie je určovacím sporom v zmysle § 80 písm. c) OSP, nemožno vyvodzovať z existencie predmetného súdneho sporu povinných, resp. vykonateľného predbežného opatrenia akékoľvek závery vo vzťahu k povoleniu odkladu exekúcie v zmysle § 56 ods. 1 EP.*“]. V odôvodnení napadnutého uznesenia sa krajský súd s touto argumentáciou sťažovateľky nijakým spôsobom nevysporiadal; nie je zrejmé, akým spôsobom tieto námietky vyhodnotil a prečo ich nepovažoval za relevantné. Pretože zmenu právnej kvalifikácie a aplikáciu § 56 ods. 2 Exekučného poriadku nedostatočne krajský súd odôvodnil, sú úvahy krajského súdu v tomto smere nepreskúmateľné.

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd uvádza, že súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie „*v tzv. všeobecnej rovine § 48 EP, teda bez konkretizovania spôsobu prevedenia vlastnej exekúcie. Upovedomenie obsahuje inhibitórium v podobe zákazu nakladania z akýmkoľvek majetkom povinných do výšky vymáhanej pohľadávky*“, pričom namieta, že súdny exekútor nerešpektoval ochranné ustanovenia podľa § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku. Poukazuje tiež na tvrdenie povinných, podľa ktorého predbežné opatrenie nariadené v konaní sp. zn. 6 C/6/2008 obsahuje zákaz nakladania s nehnuteľnosťami „*identifikovanými v upovedomení o spôsobe vykonania exekúcie predajom nehnuteľnosti*“. V závere odôvodnenia krajský súd nad rámec

veci uviedol, že „*upovedomenie o začatí exekúcie tzv. všeobecné (§48 EP), ani upovedomenie o konkrétnom spôsobe vedenia exekúcie (§47 ods. 2 EP) nemôže nahradiť upovedomenie o začatí exekúcie podľa štvrtej časti EP (v tomto prípade podľa § 135 EP)*“.

Vydanie upovedomenia o začatí exekúcie podľa § 47 ods. 1 Exekučného poriadku bez uvedenia spôsobu, akým sa exekúcia vykoná, a obsahujúce zákaz nakladania s majetkom, ktorý podľa ustanovení Exekučného poriadku podlieha exekúcii, je zákonom predpokladaným postupom. Obligatórnou náležitosťou upovedomenia podľa § 47 ods. 1 Exekučného poriadku nie je uvedenie spôsobu vykonania exekúcie (pozri § 48 Exekučného poriadku). V tomto štádiu exekučného konania často prebieha len zisťovanie majetku povinného, preto spravidla nie je možné, aby upovedomenie podľa § 47 ods. 1 Exekučného poriadku konkrétne identifikovalo zložky majetku povinného, na ktoré sa exekúcia bude vzťahovať, prípadne ktoré budú z exekúcie vyňaté. Zo súdneho spisu je zrejmé, že súdny exekútor vydal 9. apríla 2009 upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie predajom nehnuteľností podľa § 135 Exekučného poriadku, v ktorom označil nehnuteľnosti, ktorých sa exekúcia má týkať, preto krajský súd mal vyhodnotiť odklad exekúcie ako takej, vo vzťahu ku konkrétnemu spôsobu vedenia exekúcie a aj vo vzťahu ku konkrétnym zložkám majetku v rámci určitého spôsobu vykonania exekúcie (v tomto prípade špecificky vo vzťahu k exekúcii predajom nehnuteľností a tiež predajom nehnuteľností označených v upovedomení podľa § 135 Exekučného poriadku). Mal teda vyhodnotiť existenciu dôvodov odkladu exekúcie vo vzťahu k celému majetku povinných, vo vzťahu k ich nehnuteľnému majetku ako takému a vo vzťahu k nehnuteľnostiam označeným v upovedomení o spôsobe vykonania exekúcie predajom nehnuteľností. Tento postup bol v tomto prípade nevyhnutný vzhľadom na obsah námietok sťažovateľky. Krajský súd námietky sťažovateľky nevyhodnotil, rozhodol len všeobecne o odklade exekúcie predajom nehnuteľností bez toho, aby tento postup relevantne a preskúmateľne odôvodnil.

Ďalšie pochybenie krajského súdu spočíva v tom, že v napadnutom uznesení nijakým spôsobom neuviedol, aký iný záujem uprednostnil pred záujmom na nútenom výkone rozhodnutia a iného exekučného titulu. V odôvodnení chýba vyhodnotenie rizika nepriaznivých následkov povolenia odkladu exekúcie pre sťažovateľku, vyhodnotenie

nepriaznivých následkov nepovolenia odkladu exekúcie pre povinných, porovnanie týchto rizík a zrozumiteľné a preskúmateľné vysvetlenie, ktorý záujem a z akých dôvodov uprednostnil. V predmetnej veci úplne chýba hodnotenie nepriaznivých dôsledkov povolenia odkladu pre sťažovateľku a tiež bližšie vysvetlenie, prečo krajský súd preferoval záujmy povinných.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Preto § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 167 ods. 2 a § 211 ods. 2 OSP treba z hľadiska vyššie uvedených článkov ústavy a dohovoru aj s ohľadom na príslušnú judikatúru ESĽP (napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, ods. 26 týkajúci sa povinnosti súdov odôvodniť svoje rozhodnutia) vykladať a uplatňovať tak, že uznesenie krajského súdu ako odvolacieho súdu o odklade exekúcie musí obsahovať v odôvodnení dostatočné a relevantné dôvody, na základe ktorých je vynesené. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať nielen dôvodov, pre ktoré možno očakávať, že exekúcia bude zastavená v zmysle § 57 Exekučného poriadku, ale aj proporcionality medzi odkladom exekúcie a sledovaným legitímnym cieľom všeobecného záujmu, dôsledkov odkladu na postavenie sťažovateľa, ktorý je odkladom výrazne znevýhodnený oproti povinnému, účelu Exekučného poriadku, ktorým je predovšetkým ochrana oprávneného (m. m. III. ÚS 60/04). Ústavný súd zistil, že uvedenými požiadavkami sa krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu o povolení odkladu exekúcie dostatočne neriadil.

Z dôvodov uvedených v tejto časti nálezu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svojím postupom v namietanom konaní a napadnutým uznesením porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Čo sa týka namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v predmetnom konaní a napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 18 CoE/667/2009 z 29. novembra 2009, ústavný súd uvádza, že čl. 20 ods. 1 ústavy vykladá a aplikuje tak, aby bol v súlade s čl. 1 dodatkového protokolu (PL. ÚS 17/00) i s jeho výkladom a aplikáciou ESLP. Ústavný súd preto posudzoval námietky sťažovateľky týkajúce sa porušenia práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy spoločne, čo mu umožňuje i to, že sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ods. 1 ústavy na základe rovnakej argumentácie.

V danej veci podkladom pre exekúciu bola notárska zápisnica sp. zn. N 18/2007, Nz 3003/2007, NCRIs 2994/2007, v ktorej povinní uznali svoj dlh a súhlasili s jej vykonateľnosťou. Povinní neplnili dobrovoľne svoj dlh, preto sťažovateľka pristúpila k nútenému výkonu – k exekúcii na podklade notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Napriek legitímnemu očakávaniu, že bude jej pohľadávka s príslušenstvom úspešne vymožená, pretože vo vlastníctve povinných boli majetkové hodnoty, prevažne nehnuteľnosti, v dostatočnom rozsahu na uspokojenie jej celej pohľadávky, musela strpieť odklad jej uspokojenia bez toho, aby na tento postup boli splnené zákonom predpokladané podmienky, čím došlo k ohrozeniu jej pohľadávky a jej vymožitelnosti. Aj z judikatúry ESLP vyplýva, že „majetky“ môžu byť buď majetky existujúce, alebo majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, o ktorých sťažovateľ môže tvrdiť, že má aspoň „legitímnu nádej“ na ich zhmotnenie (rozsudok ESLP vo veci PINE VALLEY DEVELOPMENTS LTD. a iní v. Írsko z 29. novembra 1991 a rozsudok ESLP vo veci PRESSOS COMPANIA NAVIERA S. A. a iní v. Belgicko z 20. novembra 1995). V tejto súvislosti sťažovateľka argumentuje tým, že vymožitelnosť jej pohľadávky sa stala v dôsledku povolenia odkladu exekúcie do doby právoplatného skončenia konania sp. zn. 6 C/6/2008 „*vážne ohrozená a nechránená*“.

Ústavný súd sa nezaoberal tým, či sťažovateľka ako oprávnená naozaj utrpela ujmu v dôsledku povolenia odkladu exekúcie predajom nehnuteľností, pretože pre posúdenie, či došlo k zásahu do jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva

pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, bolo takéto zistenie v danej veci bez právneho významu. Podľa názoru ústavného súdu k zásahu do týchto práv sťažovateľky došlo v predmetnej veci už tým, že napriek jej „legitímnemu očakávaniu“ pri splnení podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi (Exekučného poriadku) sťažovateľka ako oprávnená v exekúcii nemala k dispozícii ten druh zákonnej ochrany jej vlastníckeho práva, ktorý jej zákon pri takomto prejave vôle poskytuje. Je nepochybné, že napadnuté uznesenie krajského súdu sa týka základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktoré podstatne ovplyvňuje a predĺžilo dobu realizácie nároku sťažovateľky. Podstata tohto zásahu spočíva v tom, že krajský súd v konaní, v ktorom rozhodoval o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu o povolení odkladu exekúcie, svojím postupom a rozhodnutím neposkytol rovnakú úroveň ochrany jej vlastníckemu právu, akú poskytol rovnakému právu povinných (I. ÚS 59/00, III. ÚS 60/04). V týchto intenciách krajský súd aj pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o odklade exekúcie mal skúmať pomer rizika zvlášť nepriaznivých následkov spôsobených prípadným neodložením exekúcie povinnému a rizika vážneho ohrozenia oprávneného vyvolaného odkladom exekúcie. Európsky súd pre ľudské práva vyslovil vo veci *Scollo v. Taliansko a Spadea a Scalabrino v. Taliansko* stanovisko, že „... musí existovať rozumný proporčný vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom...“ (rozsudky ESĽP z 28. septembra 1994: *Scollo v. Taliansko* 24/1994/471/552, *Spadea a Scalabrino v. Taliansko* 23/1994/470/551).

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd svojím postupom v namietanom konaní a napadnutým uznesením tým, že nezvažoval už uvedené skutočnosti, ale exekúciu predajom nehnuteľností odložil do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 6 C/6/2008, neporušil len základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale porušil aj jej základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, resp. ich porušil vo vzájomnom spojení.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľka žiadala zrušiť napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodu, že toto uznesenie už pred rozhodnutím ústavného súdu zaniklo inak [§ 218 ods. 1 písm. e) OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde]. Krajský súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 16 Er/533/2009-125 zo 6. augusta 2009 tak, že povolil odklad exekúcie predajom nehnuteľností do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 6 C/6/2008. V konaní sp. zn. 6 C/6/2008 rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 6 C/6/2008-649 z 18. marca 2010. O odvolaní obchodnej spoločnosti E., a. s., ako navrhovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co/290/2010-683 z 9. marca 2011, predmetný rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu ako odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 3. júna 2011. Pretože právoplatným skončením konania sp. zn. 6 C/6/2008 uplynula aj doba, na ktorú bol povolený odklad exekúcie, v čase rozhodovania ústavného súdu sa už naplnil jeho účel, a preto ústavný súd nemal dôvod na jeho zrušenie.

V.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd zaviazal krajský súd uhradiť jej trovy konania za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, spísanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, vyjadrenie z 11. septembra 2011) v celkovej sume 8 442,44 € (3 x 2 352,13 € + „2 x 19% DPH v sume 446,90,- EUR + 1x 20% DPH v sume 470,42,- EUR + 2x režijný paušál 7,21,- EUR + 1x režijný paušál 7,41,- EUR“). Vychádzala pri tom z § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), podľa ktorej určila základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby sumou 2 352,13 €

(„vzhľadom na to, že vymáhaná suma v exekučnom konaní predstavuje sumu 963.127,52,- EUR“).

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z výpočtového základu ustanoveného v § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ktorým je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2009, ktorá bola 721,40 €, a za I. polrok 2010, ktorá bola 741 €.

Ústavný súd nepriznal právnej zástupkyňi odmenu v súlade s jej vyúčtovaním, sumu odmeny krátil vzhľadom na to, že predmet konania pred ústavným súdom, ktorým je ochrana základných práv a slobôd, nie je oceniteľný peniazmi. V takýchto prípadoch podľa § 11 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu.

Na tomto základe ústavný súd priznal odmenu za dva úkony právnej služby, ktoré uskutočnila právna zástupkyňa v roku 2010 (príprava a prevzatie zastupovania, podanie vo veci samej) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a to každý úkon po 120,23 €, t. j. za dva úkony 240,46 €, a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2011 (vyjadrenie vo veci samej) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v sume 123,50 €. Keďže právna zástupkyňa je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), suma odmeny za rok 2010 bola zvýšená o DPH vo výške 19 % a suma odmeny za rok 2011 bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Tarifná odmena za tri úkony právnej služby zvýšená o príslušnú sadzbu DPH takto predstavuje spolu sumu 430,12 €. Ústavný súd priznal aj režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) 2 x 7,21 € a 1 x 7,41 €, čo spolu predstavuje sumu 21,83 €. Právna zástupkyňa vo vyúčtovaní nežiadala zvýšiť sumu režijného paušálu o DPH, preto ústavný súd priznal režijný paušál v súlade s vyúčtovaním právnej zástupkyne. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli takto priznané v celkovej sume 451,95 €.

Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 2 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2011